

[Alfred Jensen.]

nisationerne har vendt sig imod en sådan tjenestetidsforlængelse. Jeg har allerede nævnt, at fagforeninger også har talt mod den politik, der føres, og herunder naturligvis også mod den 18 måneders tjenestetid. Der kunne også drages adskillige ting frem fra dagspressen, ikke mindst fra de radikale blade, som vender sig imod tjenestetidens forlængelse. Man må tage i betragtning, at der i den periode, da de unge soldater var inde, skete adskilligt, som kunne give dem en begrundet formodning om, at de kunne blive fri for denne 6 måneders ekstra tjeneste; jeg tænker her på, at i Belgien var bevægelsen mod tjenestetidens forlængelse så stærk og kraftig, at man afstod fra at forlænge tjenestetiden op til 24 måneder. Det er klart, at den unge mand, der er i militærtrøjen, og som kender stemningen i sin kommune, på sin arbejdsplads, i sin familie, i sin omgangskreds, må få den opfattelse, at når alle erklærer sig for modstandere af denne forlængelse, når man i et land som Belgien kan forhindre, at tjenestetiden forlænges med 6 måneder, så må det også være muligt i Danmark, ikke mindst når man taler om, at forudsætningerne for en sådan forlængelse ikke er tilstede. Det er det, der selv i dag er tvivl om, og det er det, diskussionen står om: om forudsætningerne for tjenestetidens forlængelse er tilstede eller ej. Det radikale parti med det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Lejre) i spidsen erklærer, at de ikke mener, at forudsætningerne for tjenestetidens forlængelse er tilstede. Nu vel, så er der ikke noget at sige til, at de unge mennesker i militærtrøjen har den opfattelse, at det er noget urimeligt, man her foretager overfor dem.

Det skal ikke gøre sagen bedre, at ministeren, som det er sagt, har smølet med at give besked om, hvem der kunne vente at komme hjem, og hvem der skulle blive liggende inde. Ved denne rigsdagssamlings begyndelse forklarede ministeren, at man i regeringen var enig om en gradvis overgang til de 18 måneder. Han blev rykket dengang for klar besked om, hvem der skulle hjem, og hvem der skulle blive liggende inde, for at de unge mennesker kunne afgøre, om de skulle søge sig beskæftigelse eller ej, men der kom først besked den 14. februar og det på et tidspunkt, da de unge menne-

sker med god ret regnede med, at denne gradvise forlængelse drev vist over i denne omgang. Derfor så vi også, at adskillige unge mennesker havde sikret sig arbejde, havde sikret sig beskæftigelse efter den 24. april. Det er klart, at de, der har været så forudseende, at de har skaffet sig arbejde, må blive skuffet, når de hører, at de ikke får mulighed for at overtage denne beskæftigelse. Det er klart, at skuffelsen ikke bliver mindre, når man hører, at det ikke er alle, men praktisk talt kun halvdelen, der skal ligge inde disse 6 måneder. Nuvel, når forholdene er sådan, må man forstå, at der må opstå utilfredshed hos soldaterne, og man må gøre sig klart, at den utilfredshed, der var her, var kendt rundt omkring, for soldaterne havde givet udtryk for den gennem deres talsmænd på kasernerne, og det på en sådan måde, at ingen kunne være i tvivl om, hvorledes stemningen var, hvorledes følelserne var hos de unge mennesker.

Jeg er enig med det ærede medlem hr. Hans Hedtoft i, at man skal vise både sund fornuft og smidighed, jeg kan forøvrigt godt tage „håndfasthed“ med, men i disse spørgsmål forekommer det mig, at man hverken har taget fornuft eller smidighed i betragtning og ej heller håndfastheden. Når man kendte stemningen blandt soldaterne, burde man have ladet denne stemning komme til udtryk i stedet for at genere soldaterne, som befalingsmændene gjorde på adskillige kaserner. Ja, det kan måske være en vis tilfredsstillelse for nogle mennesker, der gerne vil demonstrere deres styrke, at de kan forhindre soldaterne i at lade deres mening komme til udtryk, men det tjener ikke noget fornuftigt formål overfor sagen, at man tvinger noget sådant tilbage, og det tjener heller ikke noget fornuftigt formål, når stemningen var, som den var, at man ikke tog hensyn til den og undlod at forlænge tjenestetiden.

Det er givet, at når man i Norge kan vente med at gennemføre tjenestetidsforlængelsen til næste år, ville det også have været muligt i Danmark, og tager man alle faktorer i betragtning, burde regeringen og ministeren og de partier, der står bag ham i denne politik, have sagt sig selv: den vej skal vi ikke gå, for det vil være en kedelig vej at gå, fordi den vil bringe altfor mange mennesker i vanskeligheder. Det gjorde man ikke. I stedet for dekreterede man tjenestetidsforlængelse og for hårdt frem